

ikke irrer, er saa slaaende, at jeg opgiver al videre Forhandling.

Da Ingen yderligere begjærede Ordet, var Forhandlingen sluttet, og man gik til Afstemning, hvorved

Lovforslaget (se Tillæg C.) vedtoges enstemmig med 51 St.

Lovforslaget gaar nu tilbage til Landsthinget.

Den næste Sag paa Dagsordenen var:

Tredie Behandling af: Forslag til Lov indeholdende Tillæg til Lov om Eftertryk af 29de December 1857. (2den Behandling findes i Tidenden Sp. 2955).

Der var til denne Behandling stillet følgende Endringsforslag:

Af Bajer, Ville, Boisen, B. Christensen, Clausen, Dam, Høgsbro, Højmar, Klein, K. Nielsen, S. Pedersen, C. Ravn, Rimestad, Stenbæk og Zahle:

Til § 1.

1) Efter „omvendt“ i 2den Linie indskydes: „eller fra een Mundart til en anden“.

2) I 3die Linie ændres „tilhørende“ til „Mundarter af“.

Til § 2.

3) I 1ste Linie udgaar „, jfr. § 10“, og Kommaet i 2den Linie flyttes op i 1ste efter „m. m.“.

Til § 3.

4) I 3die Linie ændres „kan selvfølgelig“ til „kunne“.

De stillede Endringsforslag samt Lovforslaget i dets Helhed fattes under Forhandling under Et.

Bajer: Saaledes som § 1 i nærværende Lovforslag for Diebliffet er affattet, er Texten i saa nær Overensstemmelse som muligt med den tilsvarende Paragraf, nemlig Begyndelsen af § 15 i den norske Lov af 8de Juni 1876. Efterat 2den Behandling var sluttet, er jeg imidlertid bleven gjort opmærksom paa, at det vilde have været ønskeligere, om Texten i den svenske Lov af 10de August 1877 havde været lagt til Grund

isædet, og en saadan Betænkelse er navnlig opstaaet hos cerebe juridiske Medlemmer, som ere Medforslagsstillere til Endringsforslagene. Det er altsaa egentlig nærmest kun en nysgittere, en mere bestemt Affattelse, det gjælder om at indføre ved de to første Endringsforslag; men jeg haaber, at der derved skal blive mindre Spillerum for Tvivl, naar Domstolene muligvis kunde faae en saadan Lov at fortolke. Jeg tror, at det vil være rigtigt, at jeg for at tydeliggjøre dette oplæser Texten i den nævnte svenske Lov. Dens § 1 omtaler Forfatterens ubelukkende Ret til at mangfoldiggjøre sit Skrift, og dernæst følger den meget korte § 2, der lyder saaledes: „Den enligt 1 § författare tillerkända rätt innebära äfven rättighet för honom att, med andras uteflutande, låta genom tryck mångfoldiga sin skrift översättning från en till annan munart af samma språk. Svenska, norska och danska anses i detta hänseende såsom olika munarter af samma språk.“ Jeg veed ikke, om jeg behøver at oversætte? (Stemmer: Nei, Nei!) Jeg skal da indskrænke mig til at henvise dertil med Hensyn til de to første Endringsforslag. — De to sidste tror jeg ikke behøver nogen nærmere Begrundelse; det hører til den Slags Aspudsninger, man pleier, naar Leiligheden tilbyder sig, at foretage ved en 3die Behandling. Jeg skal nu til Slutning udtale som mit Haab, at dette lille Lovforslag, der ved 2den Behandling ikke var langt fra at blive begravet i Udvalg, ikke maa støde paa videre Hindringer paa sin Vej her gennem Rigsdagen, men at det maa blive ophøiet til Lov og derved den væsentligste Hindring være ryddet afveien for den længe ventede kongelige Anordning, hvorved Loven først kommer til at træde i fuld Kraft, og at man dernæst vil stride til Gjenmetsynet af den danske Lovgivning om litterær Eiendomsret. Endelig er det mit Haab, at man derefter snarest muligt ogsaa vil sørge for Kunstnerretten paa lignende Maade.

Justitsministeren (Nellemann): Jeg skal paa Indenrigsministerens Vegne, som ved Finanslovens 1ste Behandling i det andet Thing er forhindret fra at være her, afgive den Erklæring, at han ikke finder Noget at erindre mod de foreliggende Endringsforslag.

Da Ingen yderligere begjærede Ordet, var Forhandlingen sluttet, og man gik til Afstemning.

De stillede Endringsforslag vedtoges uden Afstemning.

For Lovforslaget afgaves først ved Afstemning paa sædvanlig Maade 47 Stemmer og ingen imod det, og derpaa ved et paa Grund af utilstrækkeligt Stemmeantal foretaget